

Jakkoliv těžké je v historii již vzhledem k její povaze nenajít pomyslná "bílá místa", "dlouhé 16 .století" si ani v českém dějepisectví nemůže nařít na nezám historiků. Dnes již bezpočet prací byl věnován politické kultuře a politickým dějinám, svou nepřehlédnutelnou tradici mají dějiny . sociální a hospodářské i donedávna "úžeji" vymezený dějepis kulturní, který se- "oživen" - snaží v současné době navázat na historicko antropologické přístupy, jež- ačkoliv neopominutelné a dodnes spíše "faktograficky" využívané náběhy existovaly i v domácím prostředí - přináší konfrontace s ostatním, u nás stále zejména s německy komunikujícím světem. Ne všichni historikové, kteří bývají - snad v důsledku pofidérní odborné soutěže - označováni za "starší" badatelskou generaci, však žili pouze v "metodickém světě", který lze po desetiletích, z pozice současných dějepisných snah, označit za antikvovaný. Čeněk Zíbrt či Zikmund Winter anticipovali mnohé z toho, čím se dnes "pyšní" právě historická antropologie, 1 přičemž řada autorů nenabyla ani takové (k tomu bezesporu nutné) akribie jako zejména druhý jmenovaný autor.

Podobně existuje v českém dějepisectví množství rozsáhlých i drobných prací, které se - většinou okrajově- zaobírají v širokém slova smyslu byrokracií, jejíž geneze, zejména v souvislosti se státem, patří mezi nepřehlédnutelné a nepřehlížené typické rysy prvního století raného novověku . V tomto smyslu bývá mnohem menší pozornost než úrovni "zemské" či "královské" (ve smyslu politického systému), kde především žáci Gollovy školy a badatelé na poli raně novověké diplomatiky či správních dějin dosáhli dodnes nepřekonaných výsledků/ věnována úřednictvu velmožských dominií.